

rendszerek. vér

[UKŁADY. KREW]

melletted egy csatában elesett, végighúzom az ujjam
az alkarjának vénái mentén, és közben az emberekre

gondolok, akik kibontanák, mint egy fonalat a kötött
ruhából, műszereket helyeznének a véresejtjeidre,

alakot formálnának, melynek elő- és világnézetet adnának.
az én ujjamban nyílhegy, mert arra vágyom, hogy

véredből vörös krétát görgessek.
megrajzolom vele a bőségtől sikamlós, vastag

és nedvdús Európát. a kezem alatt
minden sötétbarna csik

beleolvad a staffázsba

SIPOS TAMÁS FORDÍTÁSA

Ana Blandiana

Karantén

[CARANTINÁ]

A fájdalom nem ragályos,
Efelől biztosíthatlak benneteket, a fájdalom nem átadható,
Az ő testének egyetlen megcsavarodott idegszála sem
Lesz bennem gyötrő érintésé.

A fájdalom nem ragályos, a fájdalom
A falaknál is könnyörtelenebbül zár,
Egyetlen karantén sem szigetelhetne tökéletesebben,
Banális, amit mondok, igazán – ennyi az érvem.

Uram, mennyi irodalom bennünk!
Érzelmek – emlékeztek még? –, tanultunk róluk az iskolában.
A haldokló ágya körül ők sírnak ugyan,
De halállal egyikük sem fertőződik meg.

Nyugodtan virrasszatok, önzetlenül, betegeitek mellett.
Nem fogjátok átvenni a fájalmukat, ne féljetek.
Mehalt. Szeretné valaki követni?
Hagyományos sirató, aztán néma csend.

Torquato Tasso

[TORQUATO TASSO]

Sötétből jött felém, a költő,
A félelemtől elgyötört.
Gyönyörű volt. Mintha csak röntgensugarak által,
Világlott testében a vers.
A félelemtől meg nem írt.
„Örült vagyok” – szólt. Különben tudtam
Ezt a könyvek előszavaiból,
Ám ő jelszóként viselte örületét,
Mivel hozzánk betérhet, mintha csak ezt mondta volna:
„Megváltom így saját magam
A verseimből hiányzó igazság alól.
Megfizethetetlen az ár. Jövök feléd. Fogadj hát!”
De én azt feleltem: Távozz!
„Az autodafék fényénél írtam – mondta –,
Érezvén testem körül
Az inget, mi könnyedén lángra gyúl.
Odúmon az ablakok szerzetestekintetek voltak,
Az ajtók pedig egymáshoz tapasztott füleik,
Szerzetesek voltak az odvaikból előbújó egerek is,
És éjjelenként reverendás óriásmadarak daloltak.
Neked értened kell...” És ujjával
A testemben lévő versre mutatott,
A megíratlanra...
De én üvöltöttem: Távozz!

Észak

[NORD]

A nap ereje,
Amint elutasítja az összhangot az éjszakával,
Szorongató fény,
Mert a vegytiszta jó fenyegető –
Bizonyíték, hogy az emberiség
Halálra nem a
Bűnözőit, hanem
Szentjeit ítélte.

IMRE ESZTER FORDÍTÁSA

Aurel Pantea

[Sokéves tapasztalatom van a zárt ajtók előtti...]

[AM O VASTĂ EXPERIENȚĂ ÎN AȘTEPTĂRI...]

Sokéves tapasztalatom van a zárt ajtók előtti
várakozásban, helyesen értelmezem
az ajtó kinyitását megelőző zajokat.
Egy szék elmozdítása, egy asztal nyikorgása,
annak köhögése, aki engem fogadni készül,
a beszélgetési szakaszokat megszakító csönd,
a nevetések: ezek mind kódok,
melyek közelebb visznek a boldogsághoz,
vagy eltávolítanak tőle,
kizárva a megváltás lehetőségét.
Ma, az elmegyógyászati udvarán
néztem a betegeket,
ahogy óvatosan felsorakoztak egymás után,
mint a fecskék.
Beléptek az ajtón, és most csak várnak.
Egyikük sem tudja, hogy visszatér-e majd a nyitott ajtón,
vagy egy másik előtt fog várakozni,
amely mögül nem hallatszik ki semmi,
csak egy nagy csönd, egy förtelmes csönd